

Холодне в вечоровій тишині
Переді мною ніжною габою
В тонах злотавих поле пролягло.
І добрий обрій висне над рікою,
І, виморене денною ходою,
Торкнулось сонце щедрої землі...
Вже відлітаючий ховається в імлі,
Схиливши плечі, вечір миготливий,
Тамуючи тривогу на чолі.
Забудьмося! Хай сплять єдвабні ниви —
Їх ярий промінь пестить-золотить
(Ти бачиш, як на врунах ледь тремтить
Проміння спізнене). Забудьмо про печалі.
Хай в темний саван загорнулись далі,
Але кохання... Ні, нехай іскрить,
Немов вечірня зірка непогасна.
Любові хай звучить мелодія дочасна...
Не забуваймося.